

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Odysseus's Eventyr i Kyklopens Hule,

eller:

Odysseens niende Sang,

fordansket i Originalens Versemaal

af

Hr. Professor D. Worm,

Ridder af Dannebrog.

Som Indbydelseskrift til den offentlige Examen i Horsens lærde Skole i September 1829

udgiven af

N. B. Dorph,
Skolens Rector.

Horsens.

Trykt hos N. C. Fogh.

Efterat jeg under 21de Marts d. A. allernaadigst var beskikket til Rector ved Horsens lærde Skole, forespurgte jeg hos Stiftets høiærværdige Biskop om den Bestemmelse, det maatte behage Hs. Høiærværdighed at give angaaende min Indsættelse i dette Embede. Hr. Biskoppen svarede, at, da en Upasselighed forhindrede ham i at foretage denne Indsættelse, anmodede han mig om, selv at udføre samme. I denne Anledning sagde jeg, i Dørværelse af Skolens Lærere og Disciple, følgende faa Ord, som intet Bærd have, uden at de ere meente, som de ere sagte og skrevne, og hvilke kun derfor finde deres Plads her, fordi det er mig en Trang, at udsige min, skjøndt vægtløse, Mening og Dørbetviisning om den Mand, som var min Formand, og bør være mit Forbillede i mit nærværende Embede.

N. B. D o r p h.

"Ved at tiltræde dette mig allernaadigst betroede Embede, vil jeg allerførst bede Dem, mine ærede Herrer Medlærere, at De fremdeles ville vedblive at skænke mig den venstabelige Velvillie, hvormed De hidtil har glædet mig; og dette maa jeg saameget mere ønske, da jeg nu alt saa længe har havt Leilighed til at bemærke den Iver, Trofast og Duelighed i Deres Embede, som har Krav paa min sandeste Agtelse. Min stadige Villie skal det være, ikke at svigte den Tillid, De skænker mig, og mit faste Forsæt, i Alt efter Evne at gjøre min Pligt; og at jeg maa kunne gjøre dette,

IV

derfor vil jeg bede Gud om sin Kraft og Raade: og naar vi da med indbyrdes Enighed og efter en god Samvittigheds Vidnesbyrd udføre vor Gjerning, og arbejde til vort fælles Maal, saa overlade vi med fuld Fortrøstning vort Arbejdes Frugt til ham, som giver Høsten.

Eder, I Unge, beder og besværges jeg: lad en levende og kraftig Følelse for Pligt og Orden, lad sand Beskedenhed og barnlig Gudsfrøgt opfyldte og besjæle Eders Hjerter, være Eders stadige og sikke Ledestjerner! da ville I glæde Eders Forældre og Eders Lærere, da ville I bidrage til at vedligeholde denne ærværdige Skoles vel befæstede Værelse, da ville I bane Eder Vej til bedste grundigere, bedste mere tilfredsstillende Kundskaber, til sand Sjæls-Styrke og velgrundet Sjæls-Fred, til Hæder og Lykke i Livet. Og da ville I, naar et saadant Sind styrer al Eders Digtning og Tragten, forstaae mig, og derom beder jeg Eder for min, for Eders egen, for Skolens Skyld: forstaaer mig for den ubehagelige, men nødvendige Pligt, at maatte efter Lovens alvorlige Bud vise Pligtforsømmelse, Ubeskedenhed, Lovløshed bort fra vore Enemærker, for at haandhæve den Orden, Tugt og Sædelighed, som Skolens eget Formaal kræver, som Statsstyreren selv i sin Lov har foreskrevet, som enhver som Fader, der betroer os sit Barn, med fuld Met og med Strængighed vil for-dre opretholdet af os. Dog, jeg har de bedste Forhaabninger; jeg glæder mig ved dem, — svigter dem ikke! Derom beder jeg Eder for den Mand's Skyld, som har skjænket denne Skole sit Livs bedste Dage, sin Mand's og sit Begjærs Styrke, Frugterne af sin Værdoms Forraad, sit herlige Exempel, — denne Skoles Sokrates isandhed, vor Duf Worm. Vælger ham til Eders Mønster; hans faderlige Døds, hans bedste Døds vilde bedste følge Eder, og os, og denne Skole. Dog nei, ikke Eder alene, mine unge Venner! ikke os alene, som ere her tilstede, — Enhver, i hvad Stilling han end er, torde jeg fremstille Duf Worm som et Mønster til Efter-ligning: thi naar vi samle de ædle Træk, der udgjøre, saa at sige, Mandens aan-

dige Physiognomie, de herlige Egenheder, som danne hans egentlige Væsen, til et levende Billede i vor Sjæl, saa kunne vi ei andet, end med dyb Kjerlighed og Agtelse betragte dette Billede, der viser os Embeds-Trofast og Manddoms-Kraft, usminket Retfærdighed og den sande Gudsfrugt i sin hele begejstrende Elskværdighed. Hans Værdom er ikke bekjendt alene for hans nærmeste Omgivelser; den hele videnskabelige Verden har alt længe med høj Berømmelse erkjendt den. Hans Gjerning i Livet var ikke glimrende i Mængdens Dine, som det høit blussende, hastigt flukkede Stjerneflod; men den Sæd, han udsaaede af sin Værdoms, sin Aands og sit Hjertes, sin christelige Troes Fyld, voxer umærkeligt, men kraftigt, som Egens Stamme, og skal vedblive, naar han længst er indgaaet til sin Herres Glæde, at udbrede sine Frugter og sin Betsignelse til de sildigste Slægter. — Hans Aand hvile over os og over denne Skole! Hans Minde skal aldrig forlade den!”

Odyſſeens niende Sang.

1. **H**annem ſvarede ſaa den meget ſnilde Odyſſeus:
Mægtige Alkinoos, en Drot navnkundig blandt hvert Folk,
Viſt ſtor Gammen det er, en ſaadan Varde at høre,
Som Demodokoſ der, i Stemme Guderne ſelv lig;
5. Thi en mere behagelig Nydelse kjender jeg ikke,
End naar Samqvems Glæde begeiſtrende fylder et helt Folk,
Dg naar Gæſterne høre i Spiſeſalen paa Barden,
Siddende rundt om i Kød, og for dem Bordene fulde
Staae af Brød og af Kjød; og øſende Vinen af Bollen
10. Skjenken bærer omkring, og alle Bøgerne fylder;
Dette synes mit Hjerte at herligſt være af alting.
Men dig driver dit Hjerte, at ſpørge og høre om min den
Svare Kummer, at jeg end mere ſkal ſukke og Klage.
Hvad fortælle dig førſt? Hvad ſiden? og hvilket til Slutning?
15. Da mig Sorger ſaamange tilſendte de himmeſke Guder.
Førſt mit Navn jeg vil ſige, at I det alle kan vide,
Dg jeg derefter, undflyet Dødens Strube, maa Gæſtven
Agtes at være hos Eder, endkjøndt langt boende herfra.
Laertiaden Odyſſeus er Jeg, af mangfoldige Rænker

20. Iblandt Menneſker kjenbt, mit Rygte ſiger til Himlen;
 Paa ſolbadebe Ithaka boer jeg; derpaa er Bjerget
 Neriton, kneisende ſtolt med ſusende Skove, og Der
 Ligge beboede rundt om, alle ret nær ved hverandre,
 Same, Dulichium, og Zakynthos, dækket med Skove;
25. Ende ved Faſtland ligger den ſelv, og øverſt mod Mørket,
 (Derimod vende de andre mod Morgenen og imod Solen.)
 Vel er den ſkarp, men rafke Drengene den foſtrer, og jeg ei
 Noget ſødere veed, at ſkue, end Fædrenelandet.
 Vel opholdt den hulde Gudinde Kalyppo mig hiſſet,
30. I ſin hvælvede Grotte, og vilde mig gjerne til Mand havt;
 Vel opholdt mig den liſtige Kirke, paa Den Xaia,
 I ſin prægtige Borg, og vilde mig gjerne til Mand havt;
 Men de Hjertet i mit Bryſt overtalede aldrig.
 Intet dog kjærere er, end Fædreneland og Forældre,
35. Om langt borte og nogen boer og eier et rigt Huus,
 Ubl fremmede Land og borte fra Slegt og Forældre.
 Men den bedrøvede Hjemfart er det, jeg ſkulde fortælle,
 Som Zevs ſtillede mig, da jeg foer deden fra Troja.
 Strax fra Ilium Binden mig brev til Kikonernes By hen,
40. Iſmaros, hvilken jeg pluſtred' og dræbte alle dens Mandfolk;
 Men dens Koner vi toge og belede mellem os Godſet,
 Saa at ingen af mine mig bortgik ſluſſet for ſin Part.
 Strax jeg befalede vore, at flygte fra Byen paa raſt Fod;
 Men de enfoldige Daarer ikke mig vilde adlyde.
45. Her da med Vin ſig gjorde tilgode og ſlagtede mange
 Faar, ſamt hornede og ganglade Qvier paa Stranden.
 Men de undløbne Kikoner nu kaldte de andre Kikoner,
 Som dem Naboer vare, og, baade flere og bedre,
 Boede oppe i Landet, og vidſte at ſtride fra Bogne,

50. Og, om det skulde behøves, tilføds at bryde en Pantse.
 Disse nu komme saa mange, som Blade og Blomster i Baaren,
 Karle, og Zevs's vanhældige Skjæbne nu nærmede sig os
 Ulyksalige, som i usigelig Waande her stedtes.
 Stillede op de kæmpede Ramp ved de hurtige Skibe,
55. Dræbende ind paa hverandre med skarpe Blavind af Kobber.
 Medens Morgenens var og Dagen den hellige vorte,
 Værgende os vi bestode dem alle, dog flere de vare;
 Men da Solen dalede ned til Studenes Hvile,
 Sloge og dreve Rikonerne os Achiver paa Flugten.
60. Sex velstøvlede Benner af hvert Skib vare omkomne,
 Neppe vi andre Døden og Skjæbnen undginge med Flugten.
 Længere frem vi lode nu stande beklemte om Hjertet,
 Glade fra Døden, men savnende vore de elskede Benner;
 Og ei ginge mig længere frem de vingede Skibe,
65. Før tregange vi havde enhver af Bennerne paraabt,
 Som, af Rikonerne dræbte, Livet opgave paa Sletten.
 Men Skysamlere Zevs for Skibene reiste en Nordform,
 Med en vældig Dracn, og dækkede gandske med Skyer
 Jorden tillige og Havet, og Natten fra Himmelen sank ned,
70. Skibene hovedkulds fore med bugnende Mæster, og Riss-Rass
 Splittede Seilene ad et pludseligt hvindenende Vindstød;
 Dem vi da lagde i Skibens ned, for ei at forlise,
 Og arbejdede disse hurtigt med Karer til Landet.
 Der to hele Nætter og hele Dage til Ende
75. Saae vi og græmmede os af Mæthed og Kummer tillige:
 Da skjønlokkede Gos tredie Morgen fuldendte,
 Reise vi Mæsterne op, og stramme de skinnende Seil ud,
 Sidde saa hen, mens Vinden og Baadsmænd Snekkerne fyre.
 Nu til mit Fædreland jeg velbeholden var kommen,

80. Hvis ei Bølge og Strøm og Nordvind havde mig kastet
 Af min Cours, til Kythera, da om Maleia jeg boier.
 Derfra drev jeg i Døgnene ni for rasende Vinde
 Om i Siffenes Rige; den tiende satte vi Foden
 Paa Lotofagernes Land, som spise blomstrende Gøde;
85. Der vi stige i Land paa Kysten og øfede os Vand;
 Strax ved hurtige Skibe Vennerne holdte et Maaltid,
 Men saasnart de med Spise og Drikke havde sig mættet,
 Sendte jeg nogle forud, som Vandet skulde udspeide,
 Evende ubkaarede Venner, en Herold jeg gav dem til Selvskab,
90. Om brødbædende Mænd der monne være paa Landet;
 Hurtigt ginge de bort, og blandedes med Lotofager;
 Dog Lotofagerne ikke tænkte mod Vennerne Dndt op,
 Men de gave dem selv af Lotosfrugten at smage;
 Hvo nu spiste af Lotos, som sødere smagte end Honning.
95. Vilde ei bringe Besked, og vilde ei vende tilbage,
 Men han ønskede kun blandt Lotofager at blive,
 Lotos dagligt at plukke, og glemte at vende tilbage.
 Men til Skibene drev jeg de grædende atter med Magt hen,
 Slæbte til Skibene dem, og under Tosterne bandt dem.
100. Derpaa de andre elskede Venner jeg beder og maner,
 Glende sig at forsoie ombord paa de vingede Snekker,
 At de ei, spisende Lotos, skulde forglemme vor Hjemfart.
 Strax de ginge ombord, og sig paa Tosterne satte,
 Siddende der i Rab, de sloge med Aarer det blaa Dyb.
105. Længere frem vi lode nu stande beklemte om Hjertet,
 Og til Kyklopernes Land, de trodsige vilde Barbarers,
 Komme; disse, forladende sig paa de evige Guder,
 Røre ei Haanden til Plantning, eller holde paa Ploven;
 Men usaaet, upløst, alting voxer op hos dem,

110. Herde baade og Byg, tilligemed Ranker, som bære
 Vin i prægtige Druer, og Zevs's Regn giver dem Verten.
 Torve og Thing de ei have, og Love ikke de kjende,
 Men afsprede de hve paa Bjergenes høieste Rygge,
 Udi hvælvede Grotter, enhver er Dommer og Herre
115. Dver Koner og Børn; den ene ei ændser den anden.
 Ud for Vigen en De af maadelig Størrelse strakt er,
 Mod Kyklopernes Vand, ei nær, og heller ei langt fra,
 Skovbegroet, som søder af vilde Geber en Mængde;
 Thi dem Menneskers Trin ei nogensinde forstrække,
120. Sægere strøise ei der, som ondt i Skovene døie,
 Og mæisommeligt klavre omkring paa Bjergenes Toppe;
 Heller ikke den gjæstes af Hyrder, heller af Plovmand,
 Men usaaet, upløiet, den alle Dage henligger,
 Dde og mennesketom, og søder kun brægende Geber,
125. Thi rødstavne Skibe have Kykloperne ikke,
 Og Skibsbyggere ere der ikke, som kunde dem bygge
 Skjønne veltoftede Skibe, til mange Ting at udføre,
 Ved at fare omkring til Mennesker, ligesom ofte
 Mænd omseile i Skibe paa Havet til fremmede Kyster;
130. Ja, som kunde dem Den sætte i blomstrende Velstand;
 Thi den ikke er flet; men kunde bære til hver Tid.
 Herlige Enge den har langs hen med fortnende Havs Strand,
 Fugtige, bløde; der kunde evige Ranker opblomstre;
 Jorden at pløie er løs; og bølgende Sød man til sin Tid
135. Kunde der høste; thi fed og giftig er Bunden derunder.
 Derhos en magelig Havn, hvor Baand man ikke behøver,
 Eller Anker at kaste, og Bagstavns-Louge at surre;
 Men de landebe tøve en Stund, til Skipperen lyfter
 Bort at fare igjen, og Vindene søieligt bløse.

140. Inde ved Bigens Hoved vælder et blinkende Vand ud
 Af en Kilde i Klippen, og rundt om Poppeler voxer.
 Der vi seilede hen, en Gud var vores Ledfager
 I den mulmende Nat; og intet lod sig tilsynes;
 Luften om Skibet var tyk, og Maanen skinnede ikke
145. Ned fra Himlen til os, thi Skyer havde den dækket.
 Derfor kunde ei nogen Den med Vinene skimte,
 Eller de lange Bølger, som rullede ind imod Stranden,
 Mærke, før de velstøfede Skibe landede vare.
 Paa de landede Skibe vi alle Seilene strøge,
150. Og selv stige i Land, paa bølgebrydende Strandbred;
 Lagde os saa til Hvile og ventede hellige Morgen.
 Men da rosenfingrede Gos gryede først frem,
 Rundt paa Den vi sværmede om med største Forundring:
 Nympherne, Egisrytterens Døttre, reiste for os der
155. Geder af Klippernes Rifter, at Bennerne skulde sig gotte,
 Krumme Buer vi strax og Spyde, beslagne med lang Spids,
 Hentede os fra Skibene, og, opstillede trefold,
 Skyde vi, og velsmagende Bilbt snart gav os en Gud der.
 Skibe fulgte mig tolv, ethvert af disse til sin Part
160. Fik af Gederne Ni, men Ti for mig ene man ubtog,
 Saa vi hele Dagen til Solens sildige Nedgang
 Sabde og gottede os med rigeligt Kjød og med sød Vin.
 End var ikke den røde Vin i Skibene tæret,
 Men derinde; thi meget ethvert i hankebe Dunker
165. Dylede, da Rifonernes hellige Stad var indtaget.
 Men Skylopernes Land vi sinebe, da det var nærved,
 Røg, og Røsten af disse, og Faar og brægende Geder.
 Som nu Solen hjergebød, og det begyndte at mørknes,
 Lagde vi os til Hvile paa bølgebrydende Strandbred.

170. Men da rosenfingrede Eos græde først frem,
 Kalbte jeg Vennerne sammen, og talede saa til dem alle,
 Bliver I andre nu her, I mine elskede Venner,
 Medens jeg selv med eget Skib og med egne Venner
 Sciler derhen, at udforske de Mennesker, hvilke de ere,
175. Enten vilde og trodsige og lovløse Barbarer,
 Eller mod Fremmede hulde, i Hjerterne havende Gudsfrøgt.
 Dette jeg sagde, og traadde i Skibet, og Vennerne ogsaa
 Bød at stige ombord og Bagstavstougene løse;
 Strax de stibe sig ind, og sig paa Døfterne sætte,
180. Sidde der i Rab, de sloge med Karer det blaa Dyb.
 Som vi med Skibet nu komme til Landet, da dette var nærved,
 Saae vi en Hule ved Havet, i Fjeldets yderste Udkant,
 Overfygget af Laurbær og høi; en Mængde var der af
 Lam og Geber og Faar; ved Hulen var bygget en høi Fold
185. Af dybtstærkede Stene, høitoppe Ege og Graner.
 Inde i denne opholdt sig en Mand af Ræmpegestalt, som
 Eenlig vogtede Faar, langt borte, og ikke med andre
 Vilde omgaaes, men pønsede kun affides paa Udaad.
 Føl til Forsærdelse var det Uhyre, og ikke han lig var
190. Et brøddende Menneske, men den bestøvede Linding
 Blandt høitragende Fjelde, som Sneiser over de andre.
 Nu befaler jeg strax de andre elskede Venner
 Der ved Skibet at blive, og Skibet omhyggeligt vogte;
 Derpaa tager jeg ud af Vennerne tolv af de bedste,
195. Saaer saa havende med mig en Læderflask med mørk Vin,
 Lislig og stærk, som Maron mig gav, en Søn af Evanthus,
 Præst for Phoebus Apollon, som Ismaros valdig beslytter,
 Siden vi sparede ham med Børn og elskede Kone,
 Af Hærbødighed, da i Phoebus's hellige Lund ham

200. Boede selv, og skænkede mig de herligste Gaver,
 Syv Talenter af velgjort Guld han villigen først gav,
 Saa en Bolle af pureste Sølv, og ovenikjøbet
 Vin han tullede mig paa tolv tvehankede Dunker,
 Sød og ublandet, en Gudernes Drik, dog ingen den kjendte,
205. Enten af Slaverne, eller af Pigerne udi hans Huus, men
 Ikkun han selv, og hans elskede Viv og Kjeldersken ene.
 Naar de drukke engang af denne listige rød Vin,
 Kun eet Bæger med Vin med tyve Maader af Vand han
 Blandede, og den sødeste Lugt ombustede Bollen,
210. Nectar lig; da var det ei Lyst at fidde og nippe.
 Fyldt med denne jeg bar en mægtig Flaske og Weikost
 Udi en Kurb; thi mit modige Hjerte alt sagde mig forud,
 At jeg gif for at gjæste en Mand, udrustet med stor Kraft,
 Bild og ushyrlig, som hverken Ret eller Billighed kjendte.
215. Snarligen til hans Hule vi komme, men fandt ham ei inde,
 Sine staltige Faar i fjerne Enge han drev med.
 Trædende ind i Hulen vi skuede alt med Forundring,
 Kurvene bugned' af Dste, og alle Foldene trængtes
 Baa de af Ribde og Lam; men hvert Slags ene for sig der
220. Stod indlukket, de tidlige her, de mellemste hisset,
 For sig de sildige; Karrene alle svømmed' i Valle.
 Malkespande og Bøtter opstablede stode i Mængde.
 Mine Venner bade mig strax med indstændige Ord at
 Læge af Dstene nogle, og skynde os ud, og af Folden
225. Ribde og Faar i Hast ned til den hurtige Snelle
 Drive, og sikke derpaa i Søen uden Forhaling;
 Men jeg hørte dem ikke — bedre havde det været —
 For at skue ham selv, og Gjæstegave at fange:
 Al! Ei Vennerne elskelig skulde han vorde at skue.

230. Ild vi tænkte, og offrede der, og toge os selv saa
 Dste, og spiste, og satte os ned, og biede paa ham,
 Til med Hjorden han kom; et vældigt Knippe af Brændsel,
 Tørre Grene, han bar, for derved at lave sin Natter,
 Udenfor Hulens han slengte det af med frygteligt Bulder;
235. Skrækkede fore vi alle i Hulens inderste Krog hen;
 Saa i rummelig Hule drev han de prægtige Saar ind,
 Alle, saamange han malkede; Hannerne udenfor lod han,
 Baa de Bædre og Bukke, ude i Folden den byde;
 Løstede saa og satte et mægtigt Lukke for Døren;
240. Tyve og tvende stærke, firehjulede Bogne
 Sikkerligt havde ei mægtet, at flytte dette fra Jorden,
 Saa gevaltigt et Klippestykke han satte for Hulens.
 Nu han siddende Faarene malter og brægende Geder,
 Alt i sin Drden, og lægger hvert Dæggelam under sin Moder.
245. Hælften af Melken den hvide lader han løbe paa Stedet,
 Trykker den sammen i flettede Kurve, og sætter den saa hen;
 Hælften han kommer i Bøtter, for den at have tilrede,
 Til at drikke til Maden, og naar han spiste sin Natter.
 Men saasnart han havde sin Dont nu iligen fuldendt,
250. Tænkte han Ild, fik Die paa os, og spurgte forundret:
 Hvilke ere I, Fremmede? hveden pløie I Dybet?
 Er det paa Handelens Begne, eller slakke I vildt om,
 Røvere lige, paa Havet, som sværme om, sættende Livet
 Stedse paa Spil, og bringende andre Mennecker Ufred?
255. Disse vare hans Ord, vort Hjerte var færdigt at briste
 Over hans brølende Stemme, og Synet af dette Uhyre.
 Men jeg dette uagtet ham svarer og taler saaledes:
 Her Achiver du seer, som have omflakket fra Troja,
 Under mangfoldige Storme, over det svælgende Havdyb,

260. Stundende hjem, men anden Dei og ubentede Cours vi
Maatte seile; saaledes har Zeus os villet besikke.
Agamemnon, Atridens, Folk vi os prise at være,
Hans, hvis Nygte nu er det herligste over al Jorden;
Saadan Stad han plustrede, og fordærvede mange.
265. Men vi nærme os dine Knæer og komme med Bønsald,
At du en Gjæstegave os giver, eller og andet
Til Foræring os Hænker; eftersom Fremmedes Ret er;
Hav dog Uerbødighed, Bedste, for Guderne; ydmygt vi bede.
Zeus er, gjæstmild, bedende Fremmedes Bærge og Hævner,
270. Dg lebsager ærværdige Fremmede, hvor de og særdes.
Saa jeg sagde; mig svarede han paa dette med grum Hu:
Taabe est du, o Fremmede, eller du kommer og langt fra,
Som Polyphemus formæner, at Guderne ære og frygte.
Lidet bekymre Kykloperne sig om Tordneren Zeus med
275. Alle de salige Guder; thi bedre vi ere end disse.
Visfeligst ikke, frygtende Zeus's Hevn, dig eller dine
Spare jeg vil, om ikke mit Hjerte saaledes mig tyder.
Men fortæl, hvor landede med dit velbyggede Skib du?
Enten ved Udkant, eller i Nærhed, lad mig det vide.
280. Fristende sagde han dette; mangkundig jeg mærkede Lysten;
Dg med listige Ord jeg atter gav ham til Gjenfvar:
Mit Skib knuste Poseidon, Jordens vældige Kyfter,
Kastende det imod Klippen; herude paa Kysten af dit Land
Drivende det imod Ræsfet, og Storm fra Havet henrev det.
285. Jeg, med disse her staae, undfskede ene en grum Død.
Saa jeg sagde; men han ei svarede noget af grum Hu;
Men opspringende strakte han begge Hænderne mod os,
Gramsede tvende Benner, og slog dem, som Hvalpe, mod Jorden;
Hjernen kærkede rundt i Hulen, og vædede Jorden.

290. Derpaa ledviis fik ham dem smaae, og lavede Matter;
 Lad saa, ligesom Bjergenes Løve, og levede hverken
 Disse Elendiges Indvold, Kjød, eller marvede Knokler.
 Nu vi hylende alle Hænderne strakte til Zevs op,
 Seende dette Udaad, og Fortvivlelse greb os om Hjertet.
295. Men da Kyklopen sin mægtige Bom nu havde forproppet,
 Vedende Menneſte-Kjød, og drilkende ſkjæreste sød Melk,
 Han blandt Faarene ſtrækker ſig hen, og snorker i Hulen.
 Nu jeg begyndte at raadſlaae med mit modige Hjerte,
 Om jeg, trædende hen, ſtrar Sværdet, truffet fra Laaret,
300. Skulde i Bryſtet ham bore, hvor Hjertepung ſamles med Lever,
 Trykkende efter med Haanden; en anden Tanke afholdt mig:
 Der vi vare da alle paa ynkelig Maade omkomne;
 Thi med Hænderne ikke vi kunde fra Døren til Hulen
 Den gewaltige Sten bortvælde, ſom af ham var ſat for.
305. Alſaa ventede vi med Sukke den hellige Morgen.
 Men da roſenſingrede Gøs gryede førſt frem,
 Tændte han Ild, og malkede ſine prægtige Geder,
 Alt i ſin Orden, og lagde hvert Dæggelam under ſin Mober.
 Men ſaaſnart han havde ſin Dont nu iligen fuldendt,
310. Atter tvende han greb, og lavede dem til ſin Davre.
 Da han nu havde frokoſtet, drev han Hjorden af Hulen;
 Lettelig tog han den mægtige Stendør bort, og indſatte
 Samme igjen, ſaa let, ſom Laaget paa Roggeret ſattes,
 Drev ſaa Faarene hen til Bjerget med ſtingrende Pibe.
315. Men tilbage jeg blev og grunder paa ondt i mit Hjerte,
 Hvor jeg ſkulde mig hevne, om Pallas undte mig Gren;
 Dette Anſlag ſyntes mit Sind at være det bedſte:
 Borte ved Folden Kyklopens vældige Kølle var henſlængt,
 Grøn, en Dliegren, han hug den af, for den at bære,

320. Naar den var tørret; for os omtrent den syntes at see til
Eigesaastor, som Maften af tyvcaarede sort Skib,
Hvilket, ladet og bredt, befarer det svælgende Havdøb;
Saadan i Længde den var og Lykkelse for os at see til.
Nu jeg gif hen og huggede af den saameget som een Favn,
325. Rakte saa Bennerne Slavren, at de den skulde mig glatte.
Disse gjorde den glat, og selv jeg spidsede den til
Enden, derpaa jeg tog den og glødede den i lumrende Luc.
Lagde og skjulte den saa omhyggeligt under det Møg, som
I uendelig Mængde laae i Hulen omspreddet.
330. Bennerne veder jeg derpaa mellem hverandre at lodde,
Hvo der skulde med mig sig vove til Stangen at løfte,
Dg i Diet ham bore, medens han sødeligt sover.
Lodden udpegede dem, jeg havde selv ønsket at vælge,
Fire tillige, den femte var jeg, som kaaredes med dem.
335. Endelig kom han i Dval, og blev de ulbede Faar hjem;
Hurtigt i rummelig Hule han hele Flokken inddriver,
Alle tilhobe; ei eet i Holden lader han ude.
Enten han havde Mistanke, eller en Gud det saa vilde.
Da den gevaltige Dør han havde opløftet og sat for,
340. Satte han sig og malkede Faar og brægende Geder,
Alt i sin Orden, og lagde hvert Dæggelam under sin Moder;
Dg saasnart han havde sin Dont nu iligen fuldendt,
Atter tvende han greb, og lavede dem til sin Natter.
Nu til Ryklopen jeg nærmere traadde og talede til ham,
345. Holdende for ham i Haanden en Kande, fyldt med mørk Vin:
Der, Polyphemus, er Vin, den smager paa Menneske-Kjød godt,
At du kan vide, hvad kostelig Drif der gjemtes i vort Skib.
Denne Drif som et Offer jeg bringer dig, at du forbarmer
Dig og sender mig hjem. — Du raser jo over al Maade —

- 350 Tænker du, grumme, at nogen vil dig herefter besøge
 Af de mange Mennesker? — Uret haver du øvet.
 Dette jeg sagde; han tog og tømte det, følte en Bøllst
 Ved den liflige Drik; og bad mig andengang atter:
 Giv mig nok een godvillig, og sig mig derpaa dit Navn strax,
 355. At jeg en Gjæstfjænt kan dig forære, at du maa glædes.
 For Kykloperne her og bærer den frodige Jord Vin,
 Udi prægtige Druer, og Zevs's Regn giver dem Verten;
 Men en Art af Ambrosia, eller af Nektar, er dette.
 Saa han sagde, men atter jeg skjænte og rakte ham rød Vin;
 360. Tre Gang fyldte jeg Kanden, og tre Gang tømmede Toksen.
 Som jeg nu mærker, at Vinen var steget Kykloper i Panden,
 Til ham med ventlige Ord jeg mig vender, og taler saaledes:
 Om mit berømlige Navn, Kyklop, du spurgte; jeg dig da
 Dette skal sige; kun give du mig den Skjænt, du har lovet.
 365. Viid da: Ingen er mit Navn; Ingen kalde mig alle,
 Moder baade og Fader, og alle andre Bekjendte.
 Saa jeg sagde; men han mig svarede atter med grum Hu:
 Ingen æder jeg sidst, og efter alle hans Benner,
 Alle de andre tilforn; og dette skal være min Gjæstfjænt.
 370. Sagt, han lænede sig, og tumlede baglænds, og laae der,
 Halsen bøiet til Siden; og den alttvingende Søn ham
 Fængslede der paa Stedet; af Struben styrkede Vin samt
 Stumper af Menneske-Kjød; han ræbede drucken af Vinen.
 Nu i en Dynge af gloende Emmer jeg puttede Stangen,
 375. For den at hebe, og talede alle Bennerne Mod ind,
 At ei nogen af Frygt mig skulde undfalde naar det gjaldt.
 Og som Oliefængen vilde just fænge i Ilden,
 Endskjøndt fugtig og grøn, og Spidsen gloende rød var,
 Bar jeg den nærmere til af Ilden, og Bennerne om mig.

380. Støde rundt, og en Gud indblæste os alle et stort Mod.
 Disse fattende Driestangen, tilspidset i Enden,
 Støbte den i hans Die, medens jeg, rækkende mig høit,
 Dreiede; ligesom naar til Skibe Planke man borer
 Med Skibsborret; og nogle nedentil drile med Remmen,
385. Lagende fat ved Siderne; Boret løber bestandigt;
 Saa i Diet den gloende Stang omfattet vi dreie
 Alle med Magt, og Brandens Epidse ompiblede sort Blod.
 Dielaaget tilligemed Brynen fortærede Dampen
 Af den brændende Sten, og Rødderne hvisled' i Ilden.
390. Ligesom naar en Smed en Dre eller et Plougjern
 Dnypper i kølende Vand, hvori det lydeligt snurrer,
 Hærdende det; thi Jernet heraf bekommer sin Styrke;
 Saa hans brændende Die hvisled' om Driestangen;
 Græsfulgt brølede han, saa hele Klippen gav Gjenstralb.
395. Skrællede fore vi bort; Kyklopen Stangen af Diet
 Hurtigt river sig ud; besudlet var den af sort Blod,
 Slenger den saa med Haanden rasende fra sig i Hulen,
 Og Kykloperne kaldte med høit Brøl, hvilke omkring ham
 Boede i Klippernes Huler, paa de vindige Ræsker.
400. Hørende Braalet komme de frem, en her- og en der- fra,
 Og om Hulen staaende spørge de, hvad der ham flader.
 Hvad Uheld, Polyphemus, er hændet dig, at du saa brøler
 I den hellige Nat, og os i Sønnen forstyrrer?
 Driver en Dødelig Faarene fra dig, uden at du vil?
405. Eller dræber nogen med Træbflid, eller med Magt dig?
 Dem af Hulen svarede saa Polyphemus den stærke:
 Venner, Ingen dræber med List, og ikke med Magt mig.
 Dertil svarede hine og raabte de vingede Ord ind:
 Naar dig ingen gjæster med Vold, fordi du er ene;

410. Eyzdom fra Zevs, den store, kan ingen Dødelig undgaae;
 Men gjør Bøn til din Fader, til Havets Konge Poseidon.
 Dette sagt, de ilede bort; jeg loe i mit Hjerter,
 At mit Navn dem skuffede og mit listige Paafund.
 Men den stønnende Kyklop, martret af græselig Pine,
415. Samler med Hænderne om, og river Stenen fra Døren,
 Sætter sig saa i denne, udbredende Hænderne begge,
 For at gribe enhver, som mellem Faarene udgik;
 Thi han troede mig, at være saa tankeløs Laabe.
 Men jeg lagde op Naad, hvorledes det kunde mig lykkes,
420. Frelse at finde fra Døden for Bennerne og for mig selv med.
 Alle Rænker og listige Paafund sad jeg og opspandt,
 Thi om Livet det gjaldt, og stor Ulykke var os nær.
 Følgende Anslag syntes mit Sind at være det bedste:
 Vædre stode derinde, velforede, alle med tyk Uld,
425. Baade skjønne og store, lige Biolen i Farve,
 Disse nu bandt jeg trende tilsammen med Fletning af Risqvæs,
 Hvilket Uhyret hvilede paa, som kjendte kun Udaad,
 Tagende trende ad Gangen, den mitterste bar mig en Mand ud,
 Medens de andre ginge ved Siderne, frelsende Manden.
430. Trende Vædre bare saa enkelte; og for mig selv jeg
 Valgte en prægtig Væder; i Hjørden var han den bedste,
 Greb ham i Ryggen og snoede mig under den krøllede Bug ind,
 Hængte saa der, mig holdende tæt i den herlige Uld fast,
 Bilet med Hænderne ind, bestandigen øvende Taalmød;
435. Og med Sukke vi ventede nu den hellige Morgen.
 Da nu rosenfingrede Eos gryede først frem,
 Styrtebe til Græsgangene ud de mandlige Ulldyr;
 Men umalkede Hunnerne brægede rundt om Folden,
 Øverne fruttebe paa dem; Hyrden i græselig Waande

440. Stedt, befølede alle Vædrenes krollede Rygge,
Medens de stode opret; men denne Tøsle ei tænkte,
At jeg havde dem bundet under de laabede Vædre.
Sidst med langsom Skridt spadserede Vædren til Døren,
Baade betynget af Uld, og mig, som tænkte paa meget;
445. Ham Polyphemus, den stærke, besøjer og taler saaledes:
Kjæreste Væder! Hvi gaaer du mig sidst blandt alle af Hulen?
Ikke du pleiede før, at dratte bag efter de andre;
Men at ile forud til Græssets saftige Blomster,
Tagende lange Skridt; til Flodernes Strømme du og først
450. Kom, og stræbte og først at vende tilbage til Stien;
Dg nu kommer du allersidst! du sørger vel over
Din Husbondes Die, som denne Niding har blindet,
Med de forbandede Sæller, da Vinen mig havde betvunget;
Denne Tungen, som neppe endnu Fordærvelsen undgik.
455. Sid du havde Forstand, og kunde tale, som jeg kan,
For at sige mig, hvor han sig forstikker for min Kraft;
Ha! Da skulde den Dræbtes Hjerne i Hulen her rundtom
Sproite paa Jorden, og Eise og Lindring skaffe mit Hjerte,
I de Smerter, som Tungen, denne Usling, mig bragte.
460. Dette sagde Kyklopen, og lod saa Væderen gaae ud.
Som vi vare nu komne et lidet fra Hulen og Folden,
Løste jeg først fra Vædren mig selv, og siden de andre;
Hurtigen dreve vi derpaa alle høibenede Vædre,
Fede af Talg, i mange Vendinger ligetil Skibet;
- 465 Dg velkomne vi vare for vore elskede Venner,
Vi, som Døden undginge; de hylede over de andre;
Men jeg taalte det ikke, og hød dem med blinkende Vine
Ikke at hyle; men flux skjuldede Vædre at kaste
Ned i Skibet, og frax de salte Bænde at pløie.

470. **Strax** de sege ombord, og sig paa Tosterne satte,
 Siddende der i Kad, de sloge med Karer det blaa Dyb.
 Da jeg var borte saa langt, som man kan høre en raabe,
 Raabte jeg til Kyklopen disse tirrende Ord hen:
 Kyklop, ikke en feig Mand's Venner haver du opædt,
 475. I din hvælvede Hule med ubetvingelig Styrke;
 Dine Ugjerninger skulde dog endeligt over dig komme,
 Grumme! som ikke undsaae dig at æde Gjæster i dit Huus;
 Derfor straffede dig Zevs og de retfærdige Guder.
 Saa jeg sagde, men han blev endnu mere forbittret,
 480. Afrev Toppen og sendte os den fra nærmeste Stensfjeld;
 Dg henkastede den foran sortstavne Snekke;
 Bibet feilede kun, at han traf Enden af Roret;
 Havet bølgede op for den nedfaldende Fjeldstump,
 Dg de rullende Bover førte Skibet til Landet,
 485. Dg den heftige Brænding tvang det at nærme sig Kysten.
 Strax med begge Hænder jeg griber den mægtige Skibsstang,
 Støder fra Land, og Vennerne beder og maner indstændigt,
 At arbejde med Karer, at Faren vi maatte undslippe;
 Alt med Hovedets Nis; af alle Kræfter de roe til;
 490. Men da dobbelt saa langt vi roende vare fra Kysten,
 Vilde jeg atter tilraabe Kyklopen; men Vennerne rundtom
 Holdt med smigrende Ord mig tilbage, en her og en derfra:
 Hvi, forbovne, vil du den vilde Mand tirre saaledes?
 Nyligt kastede han en Stump i Havet, og Skibet
 495. Drev tilbage til Landet, vi tænkte at være forlorne;
 Havde han hørt os at tale, eller og ikkun at knye, han
 Bore Hoveder havde da knuset tiligemed Skibet,
 Med den kantede Fjeldstump; han i at kaste er Mester.
 Saa de sagde, men bødiede ikke mit modige Hjerte,

500. Til ham raabende atter jeg sagde saaledes med vredt Sind:
 Kyklop! Skulde dig noget dødeligt Menneske spørge,
 Hvo dig haver dit Die saa ynkeligt qvæstet og blindet;
 Sig ham: Mig haver Odysseus den Stadforstyrer, saa blindet,
 Søn af Kongen Laertes, som haver paa Ithaca hjemme.
505. Saa jeg sagde, men hylende høit han gav mig til Gjensvar:
 Bee! mig træffer i Dag en gammel Seeres Spaadom;
 Her var fordem en Spaamand, baade dannis og mægtig,
 Telemos, Eurymides, med Spaadomsgave udrustet
 Som oratiende her blev gammel imellem Kykloper;
510. Denne mig sagde, at dette i Tiden alt skulde opfyldes,
 Dg Odysseus's Haand mig Synet skulde berøve;
 Dg jeg ventede stedse at see en prægtig og stor Mand,
 Kommende her engang med vældig Styrke udrustet;
 Men nu haver en Pusling, en Stymper, en Kryster mit Die
515. Blindet, efterat han med Vin mig havde betounget.
 Kom dog, lille Odysseus, at jeg kan give dig Gjæstfjænk,
 Dg dig Leide forstæffe fra Jordens mægtige Favner;
 Thi han avlede mig, og er stolt af at være min Fader;
 Ene han kan, om han vil, mig læge; ikke de andre,
520. Enten salige Guder, eller de, Jorden ernærer.
 Saa han sagde; men jeg gjensvarende talede til ham:
 Sid jeg kunde saa sandt dig Liv og Kande berøve,
 Dg paa Stedet dig sende til Skyggernes Rige, til Udes;
 Som Jordrysteren selv dig aldrig læger dit Die.
525. Saa jeg sagde; men han til Havets Konge Poseidon,
 Bad, udstrækkende Hænder mod den bestjærnede Himmel:
 Hør, Jordfavner, Poseidon, du Konge med blaalige Lokker,
 Er jeg virkelig din, du stolt af at være min Fader;
 Lad ei denne Odysseus, Stadforstyreren, komme

- 530 Hjem, en Søn af Laertes, som boer blandt Ithacas Klipper;
 Men er det ham beskikket, at favne Venner og komme
 Til velbyggede Huus, og kjære Fædreland hjem;
 Silde og ilde han komme, alle Venner berøvet,
 Paa en fremmed Snekke, og finde Ulykker i Huset!
535. Bedende sagde han dette, ham den fortlokkede hørte.
 Derpaa løftede han endnu en tungere Fjeldstump,
 Sendte den svingende bort, og strængte uendelig Kraft an,
 Dg han kastede den bagved sortstavnede Snekke,
 Lidet seilede det, at han traf Enden af Roret;
540. Havet bølgede op for den nedfaldende Fjeldstump
 Fremad førende Skibet, og tvang det hen imod Landet.
 Da vi til Den nu kom, ved hvilken alle de andre
 Skibe, veltoftede, laae, og Vennerne, siddende rundtom,
 Sørgende jamrede sig, os ventende stedse med Længsel;
545. Skibet, kommende der, vi stagede ind op i Sandet
 Selv vi stige i Land paa bølgebrydende Strandbred;
 Dg udtog Kyklopens prægtige Vædre af Skibet,
 Delede disse, og ingen mig bortgik Skuffet for sin Part.
 Væderen gave mig forlods mine velstølede Venner,
550. Da vi delede Byttet; paa Kysten offrede jeg ham
 Til Skysamlere Zeus, Kronion, som alle regjerer,
 Dg opbrændte hans Bover; men Zeus forsmaade mit Offer,
 Dg besluttede hos sig at mine veltoftede Skibe
 Alle skulde forgaae, med mine elskede Venner.
555. Saa vi hele Dagen til Solens sildige Nedgang,
 Sadde og gottede os med rigeligt Kjød og med sød Vin;
 Men da Solen bjergedes, og det begyndte at mørknes,
 Lagde vi os til Hvile paa bølgebrydende Strandbred;
 Dg da rosenfingrede Eos gryede først frem,

560. Strax jeg Vennerne beder, og dem formaner indskændig,
Selv at stige ombord, og Bagstavns Lougene løse;
Strax de ginge ombord og sig paa Lofterne satte;
Siddende der i Rad, de sloge med Karer det blaa Dyb;
Længere frem vi lode nu stande, beklemt om Hjertet,
565. Glade fra Døden, men savnende vore elskede Venner.
-

A n m æ r k n i n g e r.

- v. 2. **Alkinoos**, Phæakernes Overkonge, boede paa Den Scheria — siden Corcyra — nu Corfu — holdt et prægtigt Hof, modtog den strandede Odysseus, bevertede ham meget gjæstfrit, gav ham mange Gjæstegaver, og sendte ham hjem til Ithaka med sit eget Skib. Ved hans Tafel er det Odysseus fortæller de Eventyrer, som ere Indholdet af denne Sang.
- v. 4. **Demodokos** var Alkinoos' Hofbarde, som, efter Datids Skik, sang og slog Harpen ved Tafellet, for at fornøje hans Gjæster.
- v. 8. **Siddende om i Råd**. Hos Homerus sidde Gjæsterne til Bords i Spisesalen rundt om ved Salens Vægge; hver Gjæst har sin Stol, en Skammel under Fødderne og sit Bord staaende for sig.
- v. 9. **Rjød**. Hos Homerus spises ikke kogt, men altid stegt Rjød, af Svin, Dyr, Faar, Vilbt. Jeg erindrer ei, at Fisk eller Fugle hos ham sættes paa Høddingernes Borde.
- v. 19. **Mangfoldige Mærker**. Grækerne flode dengang paa saa lavt Trin af moralsk Kultur, at de anlaae Mærker, Underfundighed, Listighed, Skalkagtighed for berymmelige Egenfæber, og rofede sig endog af disse; saaledes propper den samme Odysseus sin gjæstfrie Vert, den ærlige Svinehyrde Eumaios, fuld af snidte opdigtede Løgne. See Odysl. XIV. v. 199 — v. 360.
- v. 25. **Mørket** ∴ mod Nord, i den nordlige Halvkugle af Jorden. See J. H. Voss's Welttafel til hans Dyrrettelse af Odysseen. Kjöbingen. 1806.
- v. 26. **Morgenens** og **imod Solen** ∴ mod Sønden.
- v. 29. **Kalypso**, en Gudinde, boede paa Den Dygia. See Odysl. V. v. 1 — v. 145 og VII. v. 240 — v. 270.
- v. 31. **Kirke**, en frygtelig Pulverher. See Odysl. X. v. 133 — v. 487.
- v. 40. **Femaros**, en By paa Thraciens Kyst, som havde sendt Priamus Hjælpetropper; derfor plyndrede og behandlede Odysseus den efter sin Tids barbariske Krigsret.
- v. 46. **Sanglade**. Det homeriske *αιπιδες*, som maler Hornqvægets langsomme, stæbende Gang, har jeg givet ved Sanglade; et Ord, som findes i Edda, hvor Helas's Terne kaldes Sanglate — vort Stæbhel.
- v. 49. **Stride fra Bogue**. Grækerne brugte intet Rytteri i den trojanske Krig. Men Høvdingerne strede fra Bogue (*δισσων*) som rummede to (*Παραβουης* og *Ἄνωχος*;) disse vare Tævnlinger og stiftedes til at bruge Lantsen eller Buen, og at styre Hestene. Stridsvognen havde en rund Hading, i hvilken man steg ind og ud bagfra.
- v. 58. **Studenes Hvile** (*Βουλευτος*) det er den Tid, da man spændte Plovsstudene af Naget og brev dem hjem. Eller som Horatius udtrykker det: Sol ubi montium mutaret umbras, et juga demerit hokus fatigatis, amicum tempus agens abeunte curru. En Beskrivelse paa Aftenen eller Solens Nedgangs Tid. De gamle kjendte ikke vor Inddeling af Dagen i et bestemt Antal af Formiddags- og Eftermiddags timer; men de betegnede Tidens ved Angivelsen af visse bestemte Forretninger.

- v. 70. **Riss-Rass.** Oversættelsen har villet udtrykke den naturlige Lyd af Seilenes Sønderplittelse, som høres i de homeriske *ταχθα και τερραχθα*, da man virkelig hører denne Lyd: Riss-Rass, naar Læred eller Bomulds- og Silketoi med Magt rives istykker. Maaſte havde han bedre oversat: To-Tre.
- v. 81. **Rythera.** Nu Cerigo i den laconiske Hædbugt. Venus Urania fik siden der et berømt Tempel.
- ibb. **Maleta.** (St. Angelo). Det østlige Ræs af Laconien.
- v. 84. **Lotofagernes Land,** ved Meninx (Serbi) en De ved den lille Ørte paa Kysten af Africa.
- ibb. **Blomstrende Føde.** Ectos, som strax nævnes.
- v. 90. **Brødbædende Mand,** med dette Ord betegner Homerus Mennesker, som have gjort det første Skridt til borgerlig Cultur. Saalange Menneskene endnu løbe om i Stovene, æde Olden og drikke kun Vand, ere de mere Dyr, end Mennesker. Virgilius har udtrykt Sagen i de delvise Linier, som læses i hans Georg. I. v. 7 — 10:
- Liber et alma Ceres, vestro si numine tellus
Chaoniam pingvi glandem mutavit arista,
Poculaque inventis Achelœia miscuit uvis.
- v. 93. **Lotos.** Nogle mene, at dette Træ har været Celtis Australis. Vin. Andre Rhamnus Cotos Vin. Herodot taler (Lib. IV. c. 177) om et Folk (Gindaner) paa Kysten af Africa, som allene levede af Lotos — dens Frugt lignede Palmens, og man lavede af den en Vin. Hermed fortjener at sammenlignes hvad Reiseskriverne berette om Den Sabu, een af Smaaserne i Sydhavet: Indvaanerne paa denne De have et Slags Palmetræ, af hvilket de ei allene have et betydeligt Næringsmiddel baade for Mennesker og Dyr; men af dette Træ drage de ogsaa en velmagende Saft, som udslyder af Blomsterknopperne, naar de opskræbes, og denne Saft er den almindelige Drik paa den hele De. Da de have mere af denne Saft, end de kunne drikke, lave de af det øvrige en Syrup, som er af en rødbrun Farve, og har en meget behagelig Smag. See J. T. Plant's Polynesian I. Bind. S. 208. og Chr. Bassholm's Histor. Efterretninger om Menneskets vilde og raa Tilstand. II. Deel S. 55.
- v. 125. **Rædstavne.** Stibenes Forstavne anstrøges med Monie.
- v. 137. **Bagstavns Touge at surre.** Stibene lagdes for Anker med Bagstavnene vendte mod Kysten — Virgil. prætexunt litorea puppes — Fra Bagstavnen gik et Toug — *πρωμνησιον*, — som paa Landet gjordes fast om et Træ, en Steen, en Væl. Fra Forstavnen lod man Ankere — *Ενας* — falde. Iliad. I. v. 435. *ἔν δ'είνας ἔβαλον, κατὰ δὲ πρωμνησὶ ἔδησαν.*
- v. 154. **Wigisysterens,** et af Zevs's Tilnavne af det frygtelige Skjold — *αιγυς* — som gjorde ham i Kampen uovervindelig og uimodstaaelig, og udbredte Skræk og Flugt og Død over hans Fjender. See især Iliad. V. v. 738 — 743.
- v. 240. **To og tyve** — *Wagne* ∴ to og tyve Dret eller Lastdyr.
- v. 244. **Bagde under sin Moder** ∴ til hendes Dyr.

- v. 264. Saadan Stad — forkærvede mange. Paa saadant Daad gruntede dengang, og, som det synes, endnu, Hørdinger og Helte, deres Storhed og Raunkundighed. Væ Victis!
- v. 300. Hjertepung — Leber. Kun Mellemgulbet afvikler dem, og et Saar der er absolut dødeligt.
- v. 372—73. Af Struben — Binen. Dette er den sande, men ikke Pionne, Naturs Mater. Homerus var ikke saa fræsen, som vor Tids Menneffer; det var ham nok, at hans Materier og Eignelser vare sande. jfr. v. 291—2.
- v. 425. Lige Violen i Farve ∴ violet, kan være mørkeblaa, hvid, gul, thi Violen har flere Farver. Maafler Wigogne.
- v. 481. Foran — Snekke, ∴ paa hin Side af Odysseus's Skib, fra Kyklorens Stabe at regne. Odysseus havde lagt bi, for at raabe til Polyphemus.
- v. 538. Bagved — Snekke, ∴ paa denne Side, eller inden for Odysseus's Skib, fra Kykloren at regne.
- v. 541. Henimod Landet, ∴ den lille Æ, paa hvilken Odysseus's andre Stalbrødre laae og ventede ham med Længsel.

**

**

**

Oversætteren har brugt afviklige gamle danske Ord og Talemaader i sin Oversættelse, da han troede, at disse ere især paa deres rette Sted i en Oversættelse af Faber Homers Sange, og at de gjøre god Virkning, naar de bruges med Skjønnsomhed. Quintilian siger herom: Verbis dignitatem dat antiquitas; namque et sanctiorem et magis admirabilem faciunt orationem, quibus non quilibet fuerat usus, et pellucet et aspergunt illam, quæ etiam in picturis est gratissima, vetustatis inimitabilem arti autoritatem. (Instit. Orat. Lib. VIII, c. 3.)

Den offentlige Examen i Horsens lærde Skole begynder den 14de September 1829, og fortsættes saaledes, som nedenstaaende Plan udviser. Til denne Examen staaer Ugangen aaben for Disciplenes Forældre, Børgere og Bølgjørerere, saavelsom for alle Belyndere af videnfabelig Underviisning, hvilke herved indbydes til at bære Skolen med deres Nærværelse.

Plan

for

Examinationens Gang ved den offentlige Examen i Horsens lærde Skole
i September 1829.

Med Candidaterne:

Dag	Time	Lærefag.
Mandagen den 14de September	9-10	Græff.
	10-11	Hebraiſk og Religion. Historie og Geographie.
	3-6	Tysk. Fransk. Mathematik.

Med de øvrige Disciple:

Dag	Time	Glaſſe	Lærefag.
Tirsdagen den 15de September	9-11	4	Latin.
	3-6	3 og Candd.	
Onsdagen den 16de September	9-11	2	Latin. Tysk. Tysk.
	11-1	4	
	3-6	3-2	
Torsdagen den 17de September	9-11	4	Græff.
	11-1	3	
	3-6	3-2	
Fredagen den 18de September	9-12	4	Hebraiſk: Religion. Religion.
	3-6	3-2	
Lørdagen den 19de September	9-1	4-3	Fransk.
Mandagen den 21de September	9-1	3	Historie og Geographie.
	3-5	2	
Tirsdagen den 22de September	9-1	4	Geometrie og Arithmetik.
	3-6	3	
Onsdagen den 23de September	9-1	3-2	Dansk. Arithmetik.
	3-5	2	
Torsdagen den 24de September	9-1	4	Historie og Geographie.